

pligtelse. Staten har garanteret for Landmandsbanken, mod vort Ønske, uden Socialdemokraternes Medvirken, men den *har* garanteret, og det Underskud, der er, er en Statsgæld; den kan eventuelt formindskes i Aarenes Løb, hvis et eller andet har været vurderet for lavt og der kommer noget ind derpaa; det vil da komme til Afdrag paa denne Statsgæld, men det *er* en Statsgæld, som ogsaa forrentes i Øjeblikket, ikke direkte, man kan ikke nogetsteds se, at den forrentes, men den forrentes ganske simpelt derved, at saaledes som Landmandsbanken nu drives, viser det sig, at Driftsoverskud kan der for Øjeblikket ikke fremkomme for denne Bank, og altsaa maa Gælden vokse med Forrentningens Beløb. Spørgsmaalet for den højtærede Minister er derfor slet ikke om at stifte Statsgæld, men udelukkende om en Medvirkning til at konvertere flydende Statsgæld til fast Statsgæld, indenlandsk eller udenlandsk, alt som Forholdene ligger, naar denne Ordning skal træffes, og det kan slet ikke nytte noget at ville skyde dette Spørgsmaal fra sig eller skyde det ud i Fremtiden, thi det er en Nødvendighed at tilvejebringe en Ordning og at tilvejebringe den snart.

Den højtærede Statsminister har besvaret mit Spørgsmaal om, hvorvidt der forefandtes en Instruks for de forskellige Ledere af Landmandsbanken, Bankraadet og det snævrere Regnskabsudvalg, før den nu udstedte Instruks, og han har svaret mig, at saa vidt han ved, fandtes der ikke en saadan, før han for nylig gav den. Det er en Fejl, at der ikke har været en saadan, og samtidig med at jeg udtaler stor Tilfredshed med, at den nu foreligger, kan jeg ikke andet end beklage, at den højtærede Statsminister ikke straks ved sin Tiltræden tilvejebragte en Instruks. Men det synes mig, at man ganske ligesom før stadig har ment, at dette Spørgsmaal om Landmandsbanken kunde man lade være at se paa, man kunde lade være at bemærke det, saa gik det nok, saa ordnede det sig nok af sig selv, saa ventede det nok. Det er en falsk Politik i en Sag af denne Art.

I det andet høje Ting har det ærede Medlem Hr. Mægaard, der er Formand for Landmandsbankudvalget, udtalt, at han har haft en Henvendelse fra de for nylig afskedigede Funktionærer indenfor Landmandsbanken om deres Behandling og den Maade, hvorpaa denne Afskedigelse fandt Sted. For ikke at komme for langt ind paa Sagen her skal jeg ganske kort indskrænke mig til at sige, at jeg ganske kan tiltræde, hvad det ærede Medlem Hr.

Mægaard den Gang sagde. De Udtryk, han brugte, var langt fra stærke, de kunde have været meget stærkere uden paa nogen Maade at overskride en rigtig, nøgtern Betragtning. Ogsaa den højtærede Statsminister vil komme til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Statens Stilling til de afskedigede Funktionærer i denne Bank. De er vist undervejs baade til ham og til Landmandsbankudvalget, og der vil da formodentlig ogsaa blive en Lejlighed til, at dette Rigsdagens Landmandsbankudvalg samles igen en Gang, da det synes, som om Regeringerne har glemt det. Det ærede Medlem Hr. Mægaard sagde, at det overhovedet ingen Sinde eller næsten ingen Sinde saaledes, det var længe siden, at det var sket, og det tror jeg i Grunden ikke har været Rigsdagens Mening med dette Udvalg.

Jeg skal saa vende mig til det sidste, jeg har at sige i Dag, til de Bemærkninger, som fremsattes af den højtærede Statsminister angaaende den nu foreliggende Situation. Den højtærede Statsminister sagde til det ærede Medlem Hr. Frænkel, at Valget, hvis det kom, selvfølgelig ikke kom om en Ordstrid, og det er ganske klart, at det kunde ikke komme om en Ordstrid. Jeg kunde aldrig have tænkt mig, at den højtærede Statsminister vilde have udskrevet Valg paa Grund af en Ordstrid om, hvad der var foregaaet i en fortrolig Samtale for meget længe siden, og det, man her mest maa beklage, er dette, at den forskellige Opfattelse af dette Spørgsmaal først træder frem $\frac{3}{4}$ Aar efter, at den fortrolige Samtale har været ført, medens der dog havde været et Utal af Lejligheder for den højtærede Statsminister til at sige til os, at han havde en anden Opfattelse af dette Spørgsmaal end vi. Nu vel, der kan ikke føres et Valg om denne Ordstrid. Ingen kan tænke sig, at Valget føres eller udskrives derom. Det er beklageligt, at det ærede Medlem Hr. Frænkel har ment, at det kunde tænkes, at det var derom, men hvis Valget kommer, er det meget muligt, at mange rundt omkring i Landet tror, at man her i Landet fører Valgkampe paa et saa futilt Grundlag.

Men om hvad skulde da Valget føres? Skal Valget dreje sig om, hvorvidt man skal bevilge 3 Mill. Kr. i Tilskud til visse Virksomheder med Tilsagn om, hvis dette Forsøg lykkes; da naturligvis at gaa videre, men hvis det ikke lykkes, da ikke at gaa videre? — skal Valget blot staa om, hvorvidt der skal staa 3 Mill. Kr. eller der skal staa 6 Mill. Kr. med Tilsagn om at gaa